

καὶ μὲ τὰ ὄμματά δεμμένα ἠκολούθησε τὸν ὀδηγόν. Μόνον νοερώς ἠδυνάμεθα ν' ἀκολουθήσωμεν τὸν ἐχθρόν, ὅστις ἔφερον ὁ ἴδιος ὀπίσω τὴν σημαίαν μας εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ μας.

Ἡ νύξ προέβη. Ἡκούσαμεν τὸ ὠρολόγιον τῆς Μητροπόλεως σημαίνον τὰς ὥρας. Τελευταῖον ἠκούσαμεν τὸ τίς εἶ τοῦ σκοποῦ. Ἡ σημαία τῆς ἀνακωχῆς εἶχεν ἐπιστρέψει, ἔτρεξα πρὸς τὸν ὀδηγόν.

— Ἡ σημαία ἐσώθη; ἀνέκραξα.

— Ναί, ἀλλ' ἄμεις εἴμεθα χαμένοι, ἀπήντησε.

Δι' ὀλίγων ἐξήγησεν ὅτι τὸ ἐγχείρημα ἐπέτυχεν, ἀλλ' ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεκάλυψε πολὺ ἄργά τὸν δόλον καὶ ὅτι ἐπέστρεφε μανιώδης. Πράγματι, ἦλθε συνοδευόμενος ὑπὸ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ καὶ ἔδειξε πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τὸν εἶχεν ὀδηγήσει φέροντα τὴν σημαίαν τῆς ἀνακωχῆς.

— Διατάξατε τὸ σάλπισμα τῆς θανατώσεως, προσέταξεν ὁ ἀξιωματικὸς· ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θά τουφεκισθῇ.

— Δὲν ἦτον αὐτός, λοχαγέ μου, εἶπα ἐγὼ προχωρήσας ἐνώπιόν του· ἐγὼ μόνος συνέλαβον τὴν ἰδέαν τῆς ἀποδόσεως. . .

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀξιωματικέ μου, ὑπέλαβεν ὁ πατήρ μου. Ὁ διοικητὴς ἐνὸς ἀποσπάσματος εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις τῶν ἀνδρῶν του, ἢ ὄχι; Ἐγὼ διέταξα· οἱ ἄνδρες μου δὲν ἠδύναντο εἰμὴ νὰ ὑπακούσουν.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Λοχίας Βιγόν, ἀπήντησεν ὁ πατήρ μου.

— Πολὺ καλά, λοχία, θά τουφεκισθῇς ἀμέσως.

— Μάλιστα, λοχαγέ μου· πόλεμος εἶνε.

Ζητῶ μόνον τὴν χάριν νὰ τουφεκισθῶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου. Ἀποδώσατε εἰς αὐτοὺς τὰ ὄπλα καὶ ἐγὼ θά εἶμαι ὑπεύθυνος.

Ὁ γέρον ἀξιωματικὸς ἐκύτταξε τὸν πατέρα μου μὲ τοὺς μικροὺς ψαροὺς ὀφθαλμοὺς του ἐπὶ μίαν στιγμὴν, εἶτα εἶπε :

— Δεκτόν !

Ἐτρεξα νὰ λάβω κατὰ μέρος τὸν πατέρα μου· ἔπρεπε νὰ τοῦ ὀμιλήσω. Ἐνοούσαν νὰ μὲ ἀναγκάσουν νὰ τουφεκίσω τὸν ἴδιον πατέρα μου; Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον ! Ὁ πατήρ μου μ' ἐνηγκλίστη καὶ ἐγχείρισας τὸ τουφέκι μου, μὲ ὤθησεν ὀπίσω εἰς τὰς τάξεις.

— Σιωπή ! εἶπε. Δὲν εἴμπορεῖς νὰ ὀμιλήσῃς ὑπὸ τὰ ὄπλα. Ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐχθροῦ δὲν εἶσαι υἱός μου. Εἶσαι μόνον στρατιώτης. Εἶμαι διοικητὴς σου. Ὑπάκουσον !

Μᾶς ἔδωκαν τὰ φυσέκια, ὅσα εἶχον λάβῃ ἀπὸ τοὺς πληγωμένους μας. Ὁ πατήρ μου ἐμέτρησε δεκαπέντε βήματα ἀπὸ τῶν τοίχων τῆς ἐπαύλεως, καὶ μᾶς ἔταξεν εἰς γραμμὴν. Τότε, ἐν ἐπισήμῳ φωνῇ, μὲ βραχίονα ὑψωμένον :

— Ἐπὶ σκοπῶ ! ἔκραξε.

Τὸ τουφέκι ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖράς μου. Ἐτρεξα πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἔπεσα λιποψυχῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐκεῖνος τρυφερῶς μοὶ ὑπεψύθησεν :

— Γιέ μου, αὐτοὶ οἱ ἀγύμναστοι νεοσύλλεκτοι πυροβολοὺν κακῶς· θά μὲ βασανίσουν μόνον. Σὺ ἔχεις ἀσφαλῆ τὴν χεῖρα. Βασίζομαι εἰς σέ. Ὑπόσχεται ;

Εἶδα τὸ λυκαυγὲς λευκάζον ὀπισθεν τῆς πόλεως, ὑπεράνω τῆς στέγης, ὅπου ἡ μήτηρ μου ἐκοιμάτο. Ἀναμφίβολος ὁ πατήρ μου ἐμάντευσε τοὺς διχλογοισμούς μου, διότι περιβαλὼν τὴν κεφαλὴν μου μὲ τὰς χεῖράς του καὶ ἀσπασθεῖς με εἶπε :

— Πρὸς χάριν τῆς μητρὸς σου !

Τότε ἐστάθη ἀπέναντι τοῦ τοίχου, ἐνῶ οἱ ξένοι ἀξιωματικοὶ ἔμενον ἀκίνητοι θεαταί :

— Εἰς προσοχὴν ! διέταξεν ὁ πατήρ μου.

Εἶτα βραδέως ἔδωκε τὰ ἄλλα προστάγματα, ὡς ἐάν ἦτο ἐν παρατάξει. Τέλος ἐφώνησε : « Πῦρ ! » Ἐπυροβόλησα. . . . Αὐτὸ ἦτον ὄλον.

Eug. Moran

A. Π.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ π ο

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια, ἴδε σελ. 252

Μετὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην οἱ δύο ὁδοιπόροι ἐπανέλαβον τὴν πορείαν των· μετὰ πολλὰς δὲ περιστροφὰς ὁ Μαυρίκιος μετὰ χαρὰς ἐβεβαιώθη ὅτι προῦχώρουν πραγματικῶς. Εἶχεν ἀφίει ὀπισθεν τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4, 5, 6 εἰς τὴν γωνίαν ἰσαριθμῶν καμπῶν, ἡ δὲ πυξίς του ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν εἶχον παύσει βαδίζοντες πρὸς τὴν διεθυσιν τῆς ἀνατολῆς, ἦν αὐτὸς δι' ἰδιαιτέρους λόγους εἶχε προτιμήσει.

— Θάρος, Ἀριστομένη ! ἔκραξε πρὸς τὸν ὑπηρετήν του, ὅστις ἐσύρετο μετὰ κόπου ὀπισθεν του. Ἐχω πεποιθήσιν ὅτι βαδίζομεν πρὸς τὸ ἄδυτον.

— Καὶ ἂν ἦτο ἀληθὲς αὐτό, κύριε, εἶπε θλιβερῶς ὁ Γαργαρίδης, τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ ἐνθουσιασμός εἶχε πολὺ ψυχρανθῆ κατὰ τὴν μακρὰν ἐκείνην πορείαν, εἴχομεν πολὺ προχωρήσει. Δὲν νομίζετε ὅτι θά ἦτο καλὸν νὰ φάγωμεν κἄτι τι; Ἐγὼ εἶμαι ξεψυχισμένος ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἀπὸ τὴν πείναν.

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος· ἀλλὰ χρειάζεται φρόνησις.

— Δύο παξιμάδια καὶ μία στάλα κρασί, αὐτὸ μόνον μᾶς ἐπιτρέπεται, εἶπεν ὁ Γαργαρίδης αὐστηρῶς.

— Ἄ ! ἐπανέλαβε μετ' ὀλίγον ἀναζωογονηθεὶς ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ ἐκεῖνου γεύματος, εἶνε βέ-

βαιον ὅτι ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ ἀνθρώπου πεινασμένου καὶ ἀνθρώπου γευματίσαντος. Ἀφοῦ ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθαρρυνθῶ ἐγώ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἔνδοξος καὶ ὁμώνυμός μου πρόγονος ἀφῆκε τοιοῦτο λαμπρὸν παράδειγμα!

— Τί παράδειγμα! ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος ἀφρημένος.

— Δὲν ἐλησμονήσατε βεβαίως, κύριε, πῶς ὁ Μεσσήνιος ἦρως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ βράχρον, ὅπου τὸν ἔρριψαν οἱ Σπαρτιάται.

— Ὑπόθεσε ὅτι τὸ ἐλησμόνησα, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

— Ἀφοῦ εἶδεν ἀπολεσθέντας πάντας τοὺς συντρόφους του, μόνος, θνήσκων ἐκ τῆς πείνης, μακρὰν πάσης ἀνθρωπίνης βοήθειας, ὁ Ἀριστομένης ἀνέμενε τὸν θάνατον, ὅτε ἠσθάνθη θερμὴν πνοὴν παρὰ τὸ πρόσωπόν του. Ἦτο ἀλώπηξ κατοικοῦσα ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ἐκείνου, ἣτις ἤρχετο νὰ τὸν ὀσφρανθῆ. Μὲ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος τὴν διακρίνουσαν τοὺς μεγάλους στρατηγούς ὁ πρόγονός μου ἐνόησε παρευθὺς ποίαν ὠφέλειαν ἠδύνατο ν' ἀρυσθῆ ἐκ τοῦ περιστατικοῦ ἐκείνου. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἀλώπηξ θὰ εἶχε φθάσει μέχρις αὐτοῦ διὰ τινος διεξόδου, διότι ἦτο ὄλιγος ἀδύνατος, καὶ τετράποδος ἔστω ζῶον, ν' ἀποτολήμηση ἑκουσίως νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τοῦ κρηνοῦ ἐκείνου. Λοιπὸν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου διῆλθεν ἡ ἀλώπηξ, θὰ διήρχετο καὶ αὐτός, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδραῖ. Ἦρπασε τὸ ζῶον ἀπὸ τὴν οὐρὰν του καί, ἀφοῦ ἐσύρθη ὀπισθὲν του δι' ἀτραποῦ σκοτεινῆς, πνιγερᾶς, ἀτελευτήτου, ἐπανεῖδε τέλος τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

— Se non è vero, è ben trovato! εἶπεν ὁ Μαυρίκιος γελῶν. Εἶθε οἱ θεοὶ νὰ μᾶς πέμψωσι παρομοίαν τινὰ βοήθειαν. Ἐν τοσοῦτω νομίζω ὅτι ἀνεκάλυψα κάτι τι.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Γαργαρίδης. Ποῦ, κύριε; δὲν βλέπω τίποτε.

— Ἐκεῖ, εἰς τὸν ἥτοῖχον

— Βλέπω τὸν ἀριθμὸν 7, τὸν ὁποῖον ἐχαράξατε μὲ τὸ μαχαίρι μου, τίποτε ἄλλο.

— Δὲν βλέπετε ἐσεῖνο τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ 7;

— Δὲν εἶνε φλέβα τοῦ μαρμάρου; εἶπεν ὁ Γαργαρίδης πλησιάζων τὴν λυχνίαν του, ὅπως παρατηρήσῃ κάλλιον.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ πεποιθήσεως. Τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐχαράχθη ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου. Ἐξέτασέ το κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, πλαγίως.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Γαργαρίδης, ἀφοῦ ἐπρόσεξεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς.

— Τί σοῦ φαίνεται ὅτι παριστᾷ αὐτὸ τὸ σχῆμα;

— Φαίνεται ὡσάν μηλολόγη ξαναγουρισμένη μὲ τὴν ῥάχιν, ἡ ὁποία σηκώνει ἐπὶ ματαίῳ

ὄλα τῆς τὰ πόδια εἰς τὸν ἀέρα, διὰ νὰ ἀνακτῆ τὴν φυσικὴν τῆς θέσιν.

— Πολὺ ὀρθά. Παρτηρεῖς τώρα ὅτι ἡ μηλολόγη αὐτὴ ἔχει ἐπτὰ πόδας;

— Ἐπὶ τὰ πραγματικῶς. Καὶ με τοῦτο;...

— Ἴδου λοιπὸν ὅπου ἐφθάσαμεν εἰς τὸν ἔβδομον διαδρόμον.

— Εἰς τὸν ἔβδομον!... Δὲν λέγετε καλλίτερα εἰς τὸν ἑβδομηκοστὸν ἑβδομον!... Μὰ τὸν Θεόν! μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἐπτὰ χρόνια ποῦ τριγυρίζω.

— Ἀπὸ τῆς στρογγύλης αἰθούσης, ὅπου ἐσταματήσαμεν διὰ νὰ ὀδηγηθῶμεν ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν, σὲ διαβεβαίω ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἔβδομος διάδρομος, τὸν ὁποῖον διερχόμεθα ὡς ἐκ τῆς συμφωνίας δὲ τῶν ἀριθμῶν μου μὲ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, συμπεραίνω ὅτι ἀκολουθοῦμεν τέλος ὁδὸν κανονικὴν.

— Εἶθε, κύριε, νὰ μὴ ἀπατασθε!

— Ἄν σοῦ δεῖξω τὸ αὐτὸ σημεῖον εἰς τὴν δεκάτην καμπὴν τί θὰ εἰπῆς;

— Πολὺ θὰ ἐκπλαγῶ, εἶπεν ὁ Ἀριστομένης.

Ἐξεκίνησα πάλιν. Ὁ Μαυρίκιος πλήρης ἐλπίδων ἐξηκολούθει νὰ σημειώσῃ ἐπιμελῶς εἰς τὸ σημειωματάριόν του τοὺς ἀριθμούς, τοὺς ὁποίους ἄφινεν ὀπισθὲν του. Ὁ Γαργαρίδης εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ἄλλης ἀσχολίας, νὰ μετρᾷ μὲ τὴν ῥάβδον του τὸ πλάτος τῶν διαδρόμων.

— Νίκη! ἀνέκραζεν αἴφνης ὁ νεαρὸς ἀρχαιολόγος μετὰ τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας πορείαν. Ἔλα νὰ ἰδῆς, Γαργαρίδη!

— Μήπως εἶσθε μάγος, κύριε; ἢ μήπως ἐδιαβήκατε καὶ ἄλλην φορὰν ἀπ' ἐδῶ; εἶπεν ὁ ὑπηρέτης ἐκταμῆς ἐπὶ τῇ θέᾳ νέου σημείου ὁμοίου μὲ τὸ πρῶτον, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἡ ἀνατετραμμένη μηλολόγη, ὡς τὴν ἀπεκάλει, εἶχεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο δεκατέσσαρας πόδας καὶ οὐχὶ ἐπτὰ.

— Οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο, σὲ διαβεβαίω. Καὶ τώρα ὄχι μόνον σοῦ προλέγω ὅτι θὰ ἐπανεύρωμεν εἰς τὴν εἰκοστὴν πρώτην καμπὴ αὐτὸ τὸ ἴδιον σημεῖον φέρον εἰκοσιένα πόδας, ἀλλὰ δὲν διστάζω καὶ νὰ σὲ διαβεβαιώσω, ὅτι θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀδύτου.

— Πῶς γνωρίζετε, κύριε, αὐτὰ τὰ πράγματα; Διατί εἰς τὸ εἰκοσιένα καὶ ὄχι εἰς ἄλλον οἰονδήποτε ἀριθμὸν;

— Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν εἶνε ποσῶς ἀδιάφορος. Σὺ ὅστις ἐσπούδασας, Γαργαρίδη, λησμονεῖς τίνα σημασίαν οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον, ἰδιαίτερος δὲ εἰς τοὺς παράγοντας αὐτοῦ τὸν 3 καὶ τὸν 7: Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀνευρίσκονται εἰς τὴν φύσιν, εἰς τὰ δημιουργήματα τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἰς τοὺς μύθους, εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ μαγικὰς τελετὰς, εἰς τὰς ἐπικλήσεις, τοὺς ἐξορκισμούς,

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

τὰς γοητείας, εἰς τὰ Καθβαλιστικὰ μυστήρια, εἰς τὴν θεολογίαν, εἰς τοὺς ῥητορικοὺς τύπους, εἰς τὴν γεωμετρίαν, πανταχοῦ! Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἐθεωροῦντο ἐξ ἀπωτάτης ιεροχαιότητας ὡς κεκτημέ.οι εἰδικὴν δύναμιν καὶ ιδιότητα, εἶνε σπάνιον δὲ νὰ μὴ ἀνευρίσκονται εἴτε ἀπλοῖ εἴτε συνδυασμένοι εἰς τὴν κλειδα πάσης ἀρχαίας συναρμογῆς καὶ πάσης ἐν γένει ἐνεργείας.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργον! Εἶπεν ὁ Γαργαρίδης ἐκπληκτός. Τῷ ὄντι, τὴν συλλογίζομαι, εἶνε ἀναρίθμητα τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶνε συνηνωμένα εἰς ομάδας ἐξ ἑπτὰ ἢ τριῶν μονάδων. Τὰ ἑπτὰ χρώματα τῆς ἱριδος, αἱ ἑπτὰ ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος, τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἀμαρτήματα, τὰ ἑπτὰ μυστήρια. . . . Ὅπως δὲ ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, ἀνευρίσκομεν καὶ εἰς τοὺς μύθους, ὅπως καὶ εἰς τὴν θεολογίαν, τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς θεότητος, τὰς τρεῖς χάριτας, τὰς τρεῖς θεολογικὰς ἀρετὰς. . . . Ἐλησμόνησα ὅμως νὰ σὰς ἀνακοινώσω μίαν μικρὰν παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα καὶ ἐγὼ, ὅτι οἱ διάδρομοι ὅσον πηγαίνουσι ὅσον γίνονται πλατύτεροι.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαίως. Πρὸ τοῦ ἐβδόμου τοῦ πλάτους τῶν ἤτο ἀκριβῶς ὅσον δύο φορές τὸ ῥαβδί μου, μέχρι τοῦ δεκάτου τετάτου τοῦ πλάτους πύξθη κατὰ τόσον, ὅσον ἡ παλάμη μου ἀνοικτή· ἰδοὺ τώρα ὅτι τὸ πλάτος εἶνε ἴσον μὲ τρεῖς φορές τὸ ῥαβδί μου.

— Αὐτὸ εἶνε μία ἐπὶ πλέον ἔνδειξις ὅτι προχωροῦμεν, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. Καὶ παρατήρησε πόσον ἐπιμελῶς ἀπέκρυψαν τὰ σημεῖα τῆς καταμετρήσεως, καὶ πόση προσοχὴ χρειάζεται διὰ νὰ μὴ μὰς διαφύγουν! . . . Ἐν τούτοις τ' ἀνεκάλυψαμεν! Δὲν ἀπατώμαι, νομίζω!

Καὶ τῷ ὄντι αἱ εἰκασίαι τοῦ δὲν ἦσαν ἐσφαλμένοι.

Εὐθὺς ὡς ἀνεῦρον καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν πρώτην καμπὴν τὸ μυστικὸν σημεῖον καὶ ὑπερέβησαν τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου ἐφ' ἧς ἔκειτο, οἱ δύο ἄνδρες ἐξέβηλον κραυγὴν ἐκπλήξεως ἅμα καὶ θουμασμοῦ.

Στοὰ βυθία καὶ εὐρεῖα ἐξετείνετο πρὸ αὐτῶν, ἔχουσα ἐκατέρωθεν σειρὰν γιγαντιαίων μορφῶν, γιγάντων μὲ μορφήν ταύρου, καὶ ταύρων μὲ μορφήν ἀνθρωπίνην, καὶ ἀπολήγουσα εἰς εἶδος τι βωμοῦ κειμένου ἐπὶ ὑψηλῆς ἐξέδρας. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βωμοῦ εὐρίσκετο τὸ ὁμοίωμα ἡλίου περιστρεφομένου ὑπὸ τῶν ἀκτίνων του, περίξ δὲ τοῦ λαμπροῦ ἀστέρος ἦτο ζώνη ἀστερισμῶν, ἐν οἷς διεκρίνοντο τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ.

Ὁ Μαυρίκιος ἀνύψωσε τὸν φανόν του, ὅπως ἴδῃ κάλλιον. Τὸ σύνολον ἦτο ἐπιβλητικὸν καὶ ἐξίσκιον, ἢ δὲ ἀκτινοβολία ἢ προερχομένη ἐκ

τοῦ βωμοῦ καὶ τῶν περιστοιχίζουσῶν αὐτὸν ἡμικυκλιοειδῶς πολυφώτων λυχνιῶν ἐμαρτύρει ἐκ τίνος πολυτίμου μετάλλου ἦσαν πάντα ταῦτα κατασκευασμένα.

Ἄλλὰ δὲν ἔμεινε πολὺ ἐξετάζων τὰς λεπτομερείας ταύτας. Ὅτε ἔφθασε πλησίον τοῦ βωμοῦ ἐσταμάτησεν ὥστε μαγνητισθεὶς ὑπὸ παραδόξου θαύματος. Ἐπὶ θρόνου πλουσίας ἐγκεκοσμημένου ἐν στάσει ἱερατικῆ ἵστατο ἀκίνητος ἀνθρωπίνη μορφή μὲ τὰς κόγχας τῶν ὀφθαλμῶν κοίλας καὶ μὲ τὸ δέρμα ὡς περὶ γυμνῆν. Ἡ ὑψηλὴ κόρα, ὁ βραχὺς μανδύας ὁ διὰ λίθων πολυτίμων κεντημένος, ὁ χιτὼν τοῦ ὀκεκοσμημένου δι' ἀστέρων καὶ ἄλλων Καθβαλιστικῶν σημείων, τέλος δύο κλείδες, ἃς ἔσφιγγεν εἰς τὴν ἀπεξηραμένην χεῖρά του, ἦσαν σημεῖα ὅτι τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο ὑποκειμενον ἦτο ὁ μέγας λειτουργὸς καὶ ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ. Ὁ μακρὸς καὶ λιπόσαρκος δείκτης τῆς ἐτέρας χεῖρός του ἐδείκνυε δύο κιβώτια τοποθετημένα ἐγγὺς ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

— Τὸ νεῦμα τοῦ σεβασμίου αὐτοῦ Μοθὲδ μὰς ὀδηγεῖ σαφῶς τί πρέπει νὰ πράξωμεν, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ἀφοῦ παρήλθεν ἡ πρώτη στιγμή τῆς ἐκπλήξεως καὶ προχωρῶν, ὅπως ἀρπάσῃ τὰς κλείδας.

— ὦ, κύριε! ἀνέκραζεν ὁ Γαργαρίδης μὲ φωνὴν συγκεκινημένην· ἀρπάζων δ' αὐτὸν ὅπως τὸν ἀνρχαιτίση, κραυγάζει: μὴ τὸν ἐγγίσητε! . .

— Διατί;

— Δὲν εἰξεύρω. . . Ἄλλὰ κατ' οὐδένα λόγον ἐγὼ θὰ ἤγγιζα νεκρὸν. Φοβοῦμαι μὴ μοῦ φέρῃ κακόν!

Παραμύθια! εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. Καὶ μένε Γαργαρίδη, θυμάζω πὼς σύ, ὅστις εἶσαι ἄνθρωπος πεφωτισμένος, περιπίπτεις εἰς τοιαύτας προλήψεις! . Ἄγνοεῖς ὅτι πανταχοῦ καὶ πάντοτε ὁ θάνατος εἶνε πλησίον τοῦ ζῶντος;

Διὰ κινήματος ἀποφασιστικοῦ ἐξέτεινε ἐκ νέου τὴν χεῖρα καὶ ἤρπασε τὰς δύο κλείδας. Ταῦτοχρόνως ἡ ἀνθρωπίνη ἐκεῖνη σκιά κατέρρευσε καὶ ἐκ τῆς μεγαλυπρεποῦς αὐτῆς μορφῆς δὲν ἀπέμεινε πλέον εἰμὴ σωρὸς κόνεως καὶ ὀστέων.

Ἐνῶ ὁ Γαργαρίδης ἀπασύρετο ἐν τάχει ἐκπέρων κραυγὴν τρόμου, ὁ Μαυρίκιος, ὅστις εἶχε προσέβη τὴν καταστροφὴν ταύτην, ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας τοῦ θυσιαστηρίου.

Ἡ μία τῶν κλειδῶν ἃς ἐκράτει ἦτο χρυσεῖα, ἢ δ' ἐτέρα ἀργυρεῖα. Ἀνοίξας κατὰ τύχην τὸ ἀργυροῦν κιβώτιον ἐπαρήγειρε τὸ σκέπασμά του καὶ ἔμεινε ἐκθαμβὸς, τυφλωθεὶς σχεδόν. Ἐπὶ πίνακος κρυσταλλίνου, ἐξαίσιου διαφανείας ἀναπαρίστατο ἡ διάταξις ἢ κειμένη ἄνωθι τοῦ βωμοῦ, δηλαδὴ ὁ ἥλιος μετὰ τῶν δώδεκα ἀστερισμῶν. Ἄλλ' ἀντὶ ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐξ ἀργύρου πάντα τὰ περὶ τὸν ἥλιον σημεῖα ἀπετελοῦντο ἐκ πάντων τῶν

γνωστῶν πολυτίμων λίθων, ανθράκων, σμαραγδῶν, κυάνων, μαργαριτῶν, σαπφείρων, ὀπαλλίων ἀμεθύστων, τοπαζίων, τὸν ἥλιον δὲ ἀντιπροσώπευεν ἀδάμας ἀπαράμιλλος τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος.

Ὁ Γαργαρίδης, ὅστις εἶχεν ἀπο-ολμήτην νὰ πλησιασῇ, ἐξήγειρε τὰς ἡχοῦς τοῦ θόλου μὲ τὰς ἀναφωνήσεις του. Ὁ δὲ Μαυρίκιος, ἀφοῦ ἐθάμασεν ἐπὶ στιγμὴν τὸ πολύτιμον δοχεῖον, εἰσῆγαγε τὴν χρυσὴν κλειδα εἰς τὸ κλειθρον τοῦ ἐτέρου κιβωτίου, ἔμεινε δὲ καὶ αὐτός, ἀφοῦ τὸ ἤνοιξεν, ἐνὸς ἐκ τοῦ θάμβους καὶ τῆς ἐκστάσεως.

— Κυττάξατε, κύριε! ἀνέκραξεν ἀκαταπαύστως ὁ Γαργαρίδης. Κυττάξατε αὐτὸν τὸν ἀδάμαντα! Ὁ Ἀρτίβασιλεὺς καὶ ὁ Κογ-ι-νόρ εἶνε εὐτελεῖ πετράδια ἀπέναντί του. Καὶ αὐτὸς ὁ σάπφειρος! Οὐτε αὐτὸς ὁ Σάχης δὲν ἔχει παρόμοιον.

— Καὶ πῶς θὰ γνωρίσωμεν ἂν δὲν εἶνε ψευδαῖς αὐτοὶ οἱ λίθοι; εἶπεν ὁ Μαυρίκιος περίφροντις.

— Ψευδαῖς! τί λέγετε κύριε! Τὴν μισὴν Εὐρώπην ἤμπορεῖ κανεὶς ν' ἀγοράσῃ μὲ αὐτὸ τὸ κιβώτιον. Γνωρίζω ἀπὸ πολυτίμους λίθους, διότι εἰς ἓνα ἀδαμαντοπώλην. . .

— Καὶ ποῦ δὲν εἰργάσθης ἐσύ! . . Ἄλλ' ἂν ἐγνωρίζεις καὶ τὴν Ζενδικὴν γλῶσσαν, Γαργαρίδη, θὰ εὔρισκεις ἐδῶ πολλὴν ἀσχολίαν. Νομίζω ὅτι αὐτὰ τὰ εὐρήματά μας εἶνε τὰ πολυτιμότετα ἐξ ὅσων ποτέ ηὐτύχησαν ἄνθρωποι νὰ παρατηρήσωσιν.

— Αὐτὰ; εἶπεν ὁ Γαργαρίδης μετὰ τινος περιφρονήσεως. Αὐταὶ αἱ ἐξ ἀλαβάστρου πινακίδες; . .

— Ὅχι ἐξ ἀλαβάστρου, ἀλλ' ἐκ νεφρίτου λίθου γυναιωτάτου. Ἄλλ' ἡ ὕλη εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν εἶνε τὸ μᾶλλον ἀσήμαντον. Τὸ πολυτιμότετον καὶ ἀνεκτίμητον εἶνε τὸ πνεῦμα, τὸ ἠποῖον τὸ μυστηριώδες τοῦτο κιβώτιον ἐμπεριέκλειε πρὸ αἰώνων.

— Καὶ τί λέγει αὐτὸ τὸ πνεῦμα;

— Καθ' ὅσον δύναμαι νὰ κρίνω ἐκ τοῦ πρώτου ἐπιπολαίου βλέμματος, κατέχομεν τὰ γνήσια καὶ αὐθεντικὰ χρονικά τοῦ κόσμου μέχρι Δαρείου τοῦ Α', χαρραχθέντα ἐπὶ τοῦ λίθου διὰ σφηνοειδῶν χαρακτῆρων!

— Ἐξάριετα, εἶπεν ὁ Γαργαρίδης ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ· ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλω συλλογίζομαι ὅτι καμπόσον ψομί ἢ ἓνα χοιρομέρι ἢ καὶ ἓνα πιάτο πιλάφι θὰ μᾶς ἦτο χρησιμότερον αὐτὴν τὴν στιγμὴν παρὰ ὅλα τὰ χρονικά τοῦ κόσμου. . .

— Σὺ, ἄνθρωπος πεπαιδευμένος, νὰ ἐκφράξῃς τόσον χυδαῖα αἰσθήματα! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος ἀγανακτῶν. Ἦδυνάμην νὰ τοῦ ἀνταπαντήσω σχετικῶς μὲ αὐτὰ τὰ πετράδια, τὰ ὅποια θαυμάζεις τόσον, ὅτι ὁ ἐλάχιστος κόκκος κεχρίου θὰ ἦτο δι' ἐμὲ προτιμότερος κατὰ τὸ ῥητὸν τοῦ γνωστοῦ μύθου, ἀλλὰ δὲν τὸ λέγω. Τὰ δύο ταῦτα κιβώτια ἀντιπροσωπεύουσι τὰς δύο σημαντικώτερας δυνάμεις, ἐξ ὅσων ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ διαθέσῃ τὴν μάθησιν καὶ τὸν πλοῦτον. Ἐν γεῦμα περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον δὲν θὰ μετέβαλλε κατὰ πολὺ τὴν ἐδῶ κατάστασίν μας. Ἐνῶ ἂν κατορθώσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπον, θὰ δυναθῶμεν διὰ τῶν δύο τούτων ἰσχυρῶν μοχλῶν νὰ ἐπαναστατήσωμεν τὸν ὕλικόν κόσμον καὶ τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν.

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε, καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι ὀμιλεῖτε πολὺ ὀρθά, ἀπήντησεν ὁ Ἀριστομένης μεταμελόμενος. Δὲν ἀγνοεῖτε ὅμως ὅτι ἡ πείνα εἶνε κακὸς σύμβουλος καὶ ποτέ, νομίζω, δὲν ἠσθάνθην τόσον ἀδειανὸν τὸ στομάχι μου. Τί ὥρα νὰ εἶνε;

— Εἶνε ὀκτῶ ὥρα, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος ἐξάγων τὸ ὠρολόγιόν του· ὁ ἥλιος λάμπει πρὸ πολλῶν ὥρων ἐκεῖ ἐπάνω. Ἡ καυμένη ἢ ἀδελφὴ μου εἰς ποῖαν ἀνησυχίαν θὰ διατελῇ! . . Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ὁ φανατικὸς ἐκεῖνος γέρον καθυποβάλλει μὲ ὄλην του τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ἐγγονὴν του εἰς τοιαύτην ἀγωνίαν! . .

— Προθύμως θὰ τὸν ἐπνιγα! . . εἶπεν ὁ Γαργαρίδης.

— Ἄς ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον, ὑπέλαβεν ὁ Μαυρίκιος, διὰ νὰ ἀναζητήσωμεν τὸν δρόμον μας μὲ πνεῦμα διαυγέστερον κατὰ τὴν ἐξέγερσίν μας καί, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν φρασεολογίαν τοῦ Γουέβρου, εἶθε ὁ Μίθρας νὰ μᾶς δεῖξῃ μετ' ὀλίγον τὸν λαμπρὸν ὀφθαλμὸν του! . .

— Ἀμήν! εἶπεν ὁ Γαργαρίδης. Ἀλλὰ δὲν δύναμεθα τάχα νὰ μαστήσωμεν ἓνα παξιμάδι πρὶν ἀποκοιμηθῶμεν;

— Ἄς εἶνε ἓνα παξιμάδι! . . ἀλλὰ σοῦ συνιστῶ ἐγκράτειαν. Δὲν εἰξεύρομεν δυστυχῶς πόσον καιρὸν θὰ μείνωμεν κλεισμῆνοι εἰς αὐτὴν τὴν φυλακὴν.

Οἱ δύο σύντροφοι κατεκλίθησαν ἐγγὺς ἀλλήλων παρὰ τὸν βωμόν, καὶ πέντε λεπτά δὲν εἶχον παρέλθει, ἀφ' ἧς ἐκοιμῶντο ἤδη τὸν βαρὺν ὕπνον τὸν προερχόμενον ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου.

Ἔπεται συνέχεια

x.

